

Arrest

nr. 77 917 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 oktober 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 28 september 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt hiertegen een beroep in.

1.3. Bij arrest nr. 71 529 van 8 december 2011 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

1.4. Naar aanleiding van het in punt 1.3. vermelde arrest, wordt op 27 december 2011 aan verzoekster een bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Hiertegen dient verzoekster een beroep in.

1.5. Op 31 december 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Verzoekster dient op 5 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde SL {...}

geboren te Bor , op (in) 21.02.1967

van nationaliteit: Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 21.10.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.09.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; betrokkene op 19.10.2011 beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 12.12.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 05.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene haar originele identiteitskaart voorlegt; haar identiteit niet werd betwist tijdens haar vorige asielprocedure; betrokkene verklaart dat haar man zou gezocht worden door de politie en haar zoon door de mensen die hem zouden geslagen hebben; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze blote bewering te staven; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Doordat verzoekende partij als middel aanvoert de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen); Doordat artikel 51/8 tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: “De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat ei wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld Doordat in het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 het volgende werd overwogen in verband met art.50, derde en vierde lid (dat bij wet gewijzigd is, zijnde art. 5 1/8, eerste lid): “. . - De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen. Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarbij de vreemdeling: a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is

genomen; en b) de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren. Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die "betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. "; Doordat hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens - nieuwe moeten zijn, en niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen - ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij zich niet mag uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens: zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn; In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput: - In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr. St. Kamer, 2005- 2006, nr. 51 2478/001, p. 100). - In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal. Doordat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toelaat een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; Doordat gesteld wordt dat de vraag of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, samenhangt met de bewijswaarde van dit gegeven; Doordat de bewijswaarde niet in twijfel werd getrokken, evenmin werd opnieuw gepeild of "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; Doordat verzoekende Partij laat gelden dat verwerende partij haar niet de kans heeft gegeven om het stuk en de informatie die zij heeft ontvangen en die haar mondeling vertelde feiten ondersteunen, toe te lichten; Doordat verwerende partij niet genoegzaam en in overeenstemming met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen oordelen kon dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbrengt en er, wat haar betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; Doordat hierdoor een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd; Doordat op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan weigeren een aanvraag in overweging te nemen enkel als er geen nieuwe elementen aanwezig zijn, wat in casu niet het geval is; Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, zonder de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) niet kon beslissen dat de aanvraag d.d. 5 januari 2012 niet in overweging kon genomen worden omdat verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag wel een nieuw element aanhaalde m.n. zijn originele identiteitskaart plus nieuwe gegevens; Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet op de motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn; Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen; Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet; Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie, ten onrechte oordeelde dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens naar voren brengt en dat er, wat haar betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980; Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van artikel 51/8 van de

Vreemdelingenwet en schending van de motiveringsplicht (de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) in zich draagt;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat toelaat dat verweerder een prima facie onderzoek van de waarde van een aangebracht stuk doorvoert.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partij bij haar asielaanvraag van 5 januari 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat zij: *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt, werd er wel rekening gehouden met de neergelegde identiteitskaart alsook met de verklaringen van verzoekster, maar werd geoordeeld dat dit stuk en deze verklaringen geen nieuw gegeven zijn dat ernstige aanwijzingen bevat voor een gegronde vrees.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De identiteitskaart is weliswaar nieuw in de zin dat deze voor het eerst wordt voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat het document niet van die aard is dat het de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielprocedure kan weerleggen, m.a.w. dat het geen ernstige aanwijzing vormt voor het aantonen van een gegronde vrees. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS 3 november 2009, nr. 4987 (c)).

Uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011 inzake de eerste asielaanvraag van verzoekster blijkt dat de identiteit van verzoekster

op zich niet betwist wordt. Aldus kan dit document geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal. In deze zin is de overweging in de bestreden beslissing dat het voorgelegde document geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is, niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster verklaarde naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag dat haar echtgenoot werd lastig gevallen door de politie en dat haar zoon werd geslagen door een aantal jongeren die nadien ook het huis en de bestelwagen hebben beschadigd. Wat betreft de voorgehouden problemen van de zoon oordeelde de commissaris-generaal echter dat geen geloof gehecht kan worden aan deze beweerde problemen. Bovendien toonde verzoekster evenmin aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten van haar land van herkomst voor hulp en/of bescherming. Evenmin toonde verzoekster aan dat zij, om deze eventuele problemen te vermijden, zich niet in een ander deel van Servië zou kunnen vestigen. Wat betreft de problemen van haar echtgenoot wijst de commissaris-generaal er op dat de Servische overheid wel degelijk stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en dat zij wangedrag van politieagenten niet zonder meer gedooft, dat verder, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen genomen te worden en dat verzoekster en haar gezin evenwel niet in het geval van ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten zitten voor wie er problemen blijven. Immers kregen zij identiteitsdocumenten uitgereikt, werden ze ingeschreven in een arbeidsbureau, kregen zij een sociale bijdrage van de overheid, kregen zij de nodige vergunningen om handelsactiviteiten op te zetten, hadden de kinderen toegang tot onderwijs en had het gezin ook toegang tot medische zorgen. De algemene situatie van Roma geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen van verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag blijkt: *“Ik heb persoonlijk niets nieuws te vertellen. Mijn man vertelde jullie alles. {..} Mijn man wordt gezocht door de politie en mijn zoon wordt gezocht door de personen, die hem op school sloegen. Wij zijn Rom en wij worden gediscrimineerd.”* Wanneer verzoekster gevraagd wordt: *“Hoe weet u dat uw man gezocht wordt door de politie?”* reliceert verzoekster: *“Om die reden zijn wij vertrokken”*. Op de vraag: *“Heeft u sinds u hier bent daar nog nieuws over gekregen?”* stelt ze: *“Het is de reden waarom wij ons land verlieten.”*

De echtgenoot van verzoekster verklaarde: *“Van mijn moeder en mijn broer, die nog in Bor verblijven, vernam ik dat ik niet mag terugkeren omdat ik gezocht word door de rechtbank en de politie.”* Verder verklaarde hij geen bewijzen hiervan te hebben omdat daar geen bewijzen van gegeven worden. Ook voegde hij toe dat hun zoon gezocht wordt door de skinheads die hem sloegen. Ook dit zouden zijn moeder en broer aan de echtgenoot van verzoekster verteld hebben.

Uit de diverse verklaringen van verzoekster blijkt dat zij zich vastpint op de problemen die haar echtgenoot en zoon gekend hebben alsook op hun etnische afkomst en aanvoert dat zij via familieleden op de hoogte werden gebracht van het feit dat zij gezocht worden door de rechtbank, de politie en de skinheads die haar zoon sloegen.

Daar evenwel blijkt dat verzoekster zich beperkte tot het uiten van blote beweringen zonder enig begin van bewijs kon de gemachtigde in redelijkheid oordelen dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen inhouden van het bestaan van een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voornoemde wet. Immers heeft de commissaris-generaal de initiële verklaringen inzake de voorgehouden vervolging door politie en de jongeren die haar zoon sloegen alsook wat betreft de voorgehouden discriminatie omwille van het Rom-zijn niet aanvaard als grond om de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat, wanneer verzoekster zich slechts beperkt tot een verklaring dat haar echtgenoot en zoon nog steeds gezocht worden zonder enig begin van bewijs hiervan naar voren te brengen, de gemachtigde beslist tot weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag. Verzoekster maakt met haar summier en algemeen betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft voorgelegd die een ernstige aanwijzing kunnen vormen van een gegronde vrees of een reëel risico.

Waar verzoekster meent dat haar niet de kans werd gegeven om het stuk en de informatie die zij heeft ontvangen en die de mondeling vertelde feiten ondersteunen, toe te lichten, dient echter vastgesteld dat

uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster de redenen van haar asielaanvraag heeft kunnen uiteenzetten en dat haar bovendien werd gevraagd: “*Wenst u verder nog iets toe te voegen?*” waarop zij negatief antwoordde. Buiten de identiteitskaart – waarover de gemachtigde gemotiveerd heeft – heeft verzoekster geen enkel stuk naar voren gebracht dat haar verklaringen kon ondersteunen. Ook de echtgenoot van verzoekster, hoewel hij hier ook de kans toe had, heeft geen enkel stuk – buiten zijn identiteitskaart – gevoegd aan zijn verklaringen. Meer nog, hij bevestigde geen bewijzen te hebben ter ondersteuning van zijn verklaringen. Het betoog van verzoekster kan geenszins overtuigen.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER